

kanne ses, at dette Fiskeri er en meget vigtig Næringskilde. Det er alligevel kun et Par Menneskealbre siden, at man begyndte at drive denne Fangst med Baad, men da Sejvaa Grund af Dernes Veskaffenhed og Strømfætningerne kun fanges paa visse bestemte Tider, er der mange Bygder, der ikke have kunnet fange denne Fisk paa deres egne Ryster og altsaa have været nøbde til at gaa til anden Mands Ryster for at fange Sej. Det fremkaldte Misfornøjelse fra Grundejernes Side, oprindeligt kun i een Bygd — men den forplantede sig naturligvis til andre Bygder — at fremmede Folk kom ind paa deres Ryst og udøvede en temmelig bethkelig Fangst. Det har naturligvis saa atter ført til temmelig stor Misfornøjelse hos dem, som ikke kunde drive Fangsten paa deres egen Ryst og ikke maatte fiske hos andre, og det førte atter til, at man allerede for en længere Aarrække tilbage henvendte sig til Lagtinget og opfordrede det til at søge dette Forhold ordnet saaledes ad Lovgivningens Vej, at man ogsaa fik Ret til at drive denne Fangst paa anden Mands Jord uden at betale noget derfor; thi man mente, at lige saa godt som Norske Lov havde ordnet dette Forhold med Hensyn til Sildefangsten, saaledes at man kan udøve Sildefangst med Garn eller Baad, hvor man vil, paa anden Mands Jord uden at erlægge Landpart eller give Erstatning, lige saa vel burde Forholdet være det samme for Sejfangstens Vedkommende. Det have Grundejerne naturligvis ikke villet gaa ind paa, men have holdt paa deres Ejendomsret. Jeg vil nu imidlertid ikke sige, at alle Grundejere have været modvillige, det er langt fra Tilfældet, og heller ikke tør jeg benægte, at de Folk, som ere komne ind paa anden Mands Ryst for at drive denne Fangst, have været lidt, om jeg saa maa sige, uborne, idet de ikke have været bange for at genere Grundejerne selv i deres Fangst, saa at der har været Grund til Misfornøjelse paa begge Sider. Lagtinget tog sig saa af Sagen for en Del Aar tilbage; den gik til Regeringen, og der har været korresponderet fra den Tid af om den, men man har ikke kunnet komme til nogen Løsning af dette Spørgsmaal før nu, da Regeringen og Lagtinget have været enige om at fremkomme med det foreliggende Lovforslag.

Som jeg bemærkede før, er det en vigtig Fangst, det gælder, og dette Forhold har man nu søgt at lovordne saaledes, at man vil give Fiske-Ejere af Grund Ret til at fiske paa visse Steder, nemlig paa saadanne Strækninger af Rysten, som

Strømmen gaar helt ind til, idet Stimerne følge Strømfætningen; derfor vil det formentlig ikke gøre Sejen sk, om flere Baad kaste ved Siden af hinanden; man mener altsaa, at kan man tage Sejen, skal man ikke spare det. Underledes forholder det sig med de Sejstimer, der komme ind paa Bugter og Biae. Det sker først senere hen paa Aaret, f. Eks. fra Midten af September Maaned, og det kan saa ske, at den bliver staaende inde paa Bugterne hele Vinteren igennem. Kommer der nu mange Baad, som drive ved Siden af hinanden, i en saadan Bugt, har det vist sig, at man ved at jage saaledes frem og tilbage gennem disse Sejstimer, tilsidst faar dem til at skjate. Det er ogsaa alle Biane blevet erkendt, idet der i den senere Tid, saa vidt jeg ved, har dannet sig Selstaber for alle den Slags Bugter, som Stimerne komme ind paa om Vinteren, i Erkenbelse af, at Fangsten i sin Helhed er bleven ødelagt ved, at de enkelte drev den paa en yderst hensynsløs Maade. Og disse Selstaber have arbejdet med Held. Lovforslaget har altsaa nu skenet mellem den Fangst, som drives, saa at fiske, ude paa det aabne Hav, hvor Strømmen gaar ind til Land, og den Fangst, der drives paa Bugterne. Lovforslaget tillader saaledes, at man ved Kontrakt eller Overenskomst skal ordne Forholdet paa Bugterne, medens Fiskeriet ude ved Rysten skal være frit for alle.

Dernæst er Laksfiskeriet ogsaa søgt ordnet ved denne Lov. Vi have kun saa Indsøer, hvor Laksen opholder sig, og bore Aaer og Elve ere ikke store, og da, som man ved, alle Færinger ere Fiskere, og Fiskerne maa have Aagn og naturligvis ville have det saa godt som muligt, og vi kun have sparsomt med Silde, har Laksen eller de smaa Foreller i Elvene maattet undgælde for Mængden af bedre Aagn. Derfor har dels saa vel Drengene som voksne Mænd næsten stadig fartet op og ned gennem de smaa Elve og taget, hvad de kunde faa fat paa, og dels har man ogsaa sat Garn for Elvmundingerne, og derefter har man jaget alt, hvad der var af Laks i Elvene i Garnet, hvorved Laksen nu saa godt som er udryddet i Elvene. Men selvfølgelig er der i de enkelte Indsøer en Del Laks endnu, thi dem kan man ikke saaledes komme til Livs der. Imidlertid er det jo meget beklageligt, at Forholdet med Laksfiskeriet er blevet saaledes; og man mener derfor, at naar man nu freder Laksen f. Eks. i 5 Aar og efter den Tid beskytter den paa den Maade, som Lovforslaget her tilsigter, vilde man maaske derved kunne bevirke, at Laksen tager til igen,